

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 160 — 17 JUILLET 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO ĐÀN BÀ

76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,00

SÁU THÁNG 3,00

MỘT NĂM 6,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

CHUYỆN MỘT CON

CÁ VÀNG

Thống-Chế Pétain

đã nói:

« Hội-nghị không phải là trường-đua để tranh-danh quyền-tước hay là phát-triển mưu-mô vụ-lợi.

Nhiệm-vụ của Hội-nghị là giải-bày ý-kiến sáng-xuất với Quốc-trưởng có trọng-trách trị dân ».

làm cũng ở dưới xa tài sức !

Tức thay, không có ai sâu sắc và triết-lý như người chủ nuôi cá nọ, sách cổ chúng ta từ ngòi ra bể để thí nghiệm hồ cái tài sức của chúng ta ! Chắc rằng cuộc thí nghiệm ấy sẽ gây nên vô số trò cười, sẽ chưa được bao nhiêu con bệnh bất đắc chí.

Song trong khi chờ sự ngẫu nhiên tức là ông chủ nuôi cá nọ mang chúng ta từ ngòi ra bể, chúng ta hãy thử xét lại cái cuộc đời hiện tại của chúng ta. Biết đâu chúng ta đã chẳng ở nơi bể rộng và như con cá vàng nọ, tưởng mình còn ở trong cống, chúng ta vẫn chỉ bơi một chiều tròn ? Cái hiện tại của chúng ta vẫn cung cho chúng ta bao nhiêu dịp để dùng trí mà vì không nhận xét, chúng ta bỏ qua đi, rồi lại trở lại oán thán không có « đất » không có hoàn cảnh để mình mang hết tài năng ra thi thố.

D. B.

Trong một tờ báo Tây cũ, tôi đọc một câu chuyện có ý vị vô cùng, ấy là chuyện của một con cá vàng. Thứ cá vàng, các bạn hẳn biết chứ ? Giống cá xinh xinh có những vẩy màu vàng óng ánh, màu vàng mà chị em ta lấy làm thích mắt, đã cố ruộm y phục của mình được hết màu sắc ấy. Con cá vàng, không những đã cho chị em mình một mốt về sắc áo, nó còn có cái công dụng làm cảnh cho người ngắm nghĩa nữa.

Người ta thả nó vào chiếc bể tí teo có hòn non bộ, rồi cái thú chơi non bộ mất dần — và lại ở bên Tây làm gì có non bộ — người ta thả nó vào những chiếc cống thủy-tinh tròn, như thế có lợi hơn. Thủy tinh trong suốt càng tôn vẻ óng ánh của mình cá và hình tròn của chiếc cống khiến người ta ngồi phía nào cũng ngắm được khắp cử động bơi lội của nó.

Người ta có lợi, nhưng chú cá bực mình. Trái đất mình tròn thì rộng vô chừng, nhưng cái cống bình tròn giới hạn nó eo hẹp quá, chú cá chỉ bơi được một chiều tròn. Chú ao ước được vẫy vùng trong bể

to, có chiều rộng có chiều dài. Chú thừa sức bơi lội trong khoảng nước vô biên.

Người chủ nhường hiểu tâm sự chú, một hôm, thả chú vào cái bồn tắm to rộng, và đợi chú tỏ tài vẫy vùng vẫy... Phen này thì hẳn là chú cá quẫy nước đục trời. Nhưng lạ thay vào trong bể lớn, có cả chiều rộng, có cả chiều dài, chú vẫn lăm lăm bơi vòng tròn. Chú không có sức vùng vẫy mạnh hơn, hay chú yên trí mình vẫn ở trong cái cống thủy tinh, nhỏ bé nọ ?

Bạn đã nhận thấy ý vị trong câu chuyện ngụ ngôn đó chưa ? Chuyện cá mà là chuyện người. Con cá vàng nọ là bạn, là tôi.

Chúng ta phàn nàn cuộc sống hiện tại của chúng ta. Nó tầm thường, nhạt, như không xứng đáng với tài trí mà chúng ta tưởng mình có. Chúng ta nghĩ mình là những Trịnh - Kiểm, những Trần - Khánh - Đức không gặp thời, những anh hùng lỡ bước, tài đang tay tế thể, kinh bang, mà đành hạ thân làm kẻ thất phu. Rồi chúng ta đâm ra bất đắc chí, chửi đời, chửi người, nói toàn giọng khinh bạc, việc gì

Một tinh thần tốt đẹp

Thế nào là hạnh phúc. Định cho chữ hạnh phúc một cái nghĩa thực khó quá vì nó muốn hình vạn trạng. nó tùy theo sự ao ước mong muốn của từng người.

Nhưng cái nghĩa giản dị nhất và đúng nhất của hai chữ hạnh phúc là sự tự mình bằng lòng mình. là sự thanh thản trong tâm hồn. Nghĩa chữ hạnh phúc chỉ là thế thì sự mưu hạnh phúc dễ dàng lắm thay.

Chỉ cần có ý-chí, chỉ cần biết phản-động lại những khi con u uất bức dọc xâm chiếm tâm lòng, tóm lại biết giữ một thái độ tinh thần tốt đẹp là chúng ta tìm thấy hạnh phúc ngay. Vì nên nhận rằng thường không phải những tai to, nạn lớn mới làm chúng ta đau khổ, không thấy có hạnh phúc, nhiều khi chúng ta khổ sở phiền muộn chỉ do những nguyên cớ rất tầm thường, nhỏ nhặt.

Những nguyên cớ mà chẳng cần phải kỷ khu, phải cầu Trời khấn Phật mới trừ được.

Nhất, bạn đàn bà chúng ta dễ buồn, dễ khổ, mối hạnh phúc của chúng ta càng dễ tìm lắm.

Và không cần khổ hạnh chi nhiều, ngay ở thế gian này chúng ta cũng có thể tới được cõi Nát Bàn : tức là tới được sự thanh thản của tâm hồn tới cõi Hạnh-Phúc vậy. Bắt đầu chúng ta hãy diệt những tính yêu nghiệt sau này :

Cái tính làm cho chúng ta khổ sở nhất. Thấy ai mặc cái áo đẹp, hay có nhà lầu có xe hơi, bất cứ có cái gì hơn ta là ta tức tối đến mất ăn mất ngủ. Phải rút ngay tính xấu đó, nó là mẹ đẻ nhiều tính xấu khác như tính va cáo dễ làm giảm giá cái người hơn mình.

TÍNH DỄ MỊCH LÒNG. Động ai nói gì, mình cũng tưởng như người ta ám - chỉ mình. Ý ngay của người mình bẻ ra queo để vào vào mình, Người hay mịch lòng không thể có được một phút sang sướng !

NHẮM CHUYỆN BUỒN CŨ. - Cái tính đặc biệt của đàn bà. Ngồi nhàn, hay nhớ lại chuyện cũ, và

toàn nhớ những chuyện buồn. Rồi tưởng tượng về với, tăng thêm sự khổ não đang cay lên, mình lại hành hạ mình. Có tính này chẳng khác nào mình tự đầu độc mình, thỉnh thoảng lại tự rót cho mình uống một chút thuốc độc !

HAY ĐÒI HỎI TỊ NẠN. - Có nhiều người đàn bà không bao giờ biết tự túc với cái số phận của mình cả. Họ cứ tưởng họ đáng được hưởng những sự sang sướng hơn, và với điều yên trí ấy, họ bắt mọi người thân yêu của họ phải chiều dãi họ, hy-sinh cho họ. Không được thế, thì họ uất ức họ tự cho mình là khổ sở sinh ra trách mọi người.

Đã trừ được ba cái tính yêu nghiệt, ba cái ác căn đó rồi, các bạn nên biết thêm những phương pháp sau này tuy rất tầm thường nhưng có phép nhiệm mầu giúp cho bạn một tinh thần tốt đẹp.

1-) XẾP DỌN LẠI GIẤY MÁ ĐỒ ĐẶC LẠI CHO CÓ THỨ TỰ

Hãy các bạn đã thấy những khi dọn nhà hoặc sau một cuộc hành trình, đồ đạc còn bừa bãi lộn xộn bỏ lung tung, các bạn

HỎI. - Tôi yêu T. Đói bên cha mẹ đến hằng lòng. Tưởng cuộc tình duyên đã chánh đáng, chúng tôi thường rủ nhau đi chơi. Anh cô T. bất gặp, nói với tôi nhiều câu bất lịch-sự, về nhà lại bịa thêm ra nhiều chuyện để nói xấu tôi và bắt T. phải xa tôi - T. không nghe còn quả quyết nói anh T. gần cần cuộc nhân duyên thì T. sẽ bỏ nhà đi. Vậy bây giờ 1) tôi có nên lại nhà T. nữa không ? 2) Anh của T.

sốt ruột, rất bức bối. Nhưng lúc ấy đừng bần gất và cũng đừng đá thủng bụng nia mà càng thêm bức bối. Hãy bình tĩnh xếp dọn cho quang quẻ. Sự bức mình sẽ biến mất tâm lòng ta sẽ quang quẻ với sự xếp dọn đồ đạc gọn gẽ. Do đó ta hiểu khi đang có sự buồn phiền bức bối không nên ở trong một căn buồng có đồ đạc lộn xộn.

2-) ĐI CHƠI

Thấy sự u uất sắp xâm lấn cõi lòng, lập tức bạn mặc áo, đi bộ chơi, đi chỗ xa, đến chỗ thoáng. Cảnh trí dọc đường, không khí mát mẻ sẽ dịu bộ thần kinh đang căng thẳng của bạn !

3-) ĐI CỎI CHỚP BÓNG

Lựa phim buồn, nếu bạn đang có sự buồn. Cảnh buồn trong phim làm bạn rơm rớm mắt, bạn sẽ nhân dịp để nước mắt chảy cho nhiều. Nỗi lòng bạn sẽ vơi đi.

4-) NGỒI VÀO BÀN TRANG ĐIỂM

Phương pháp này rất nhiệm mầu. Khi nào buồn bã đau khổ bạn cứ chạy lại bàn trang điểm, soi gương đánh phấn bạn sẽ ngạc nhiên thấy sau khi trang điểm xong, nỗi buồn của bạn nó bay đâu mất.

Đó, tôi nói có sai đâu có phải tìm Hạnh phúc dễ dàng lắm không các bạn ? X. X.

bất lịch sự với tôi như vậy, tôi nên thế nào ? và làm thế nào để được gần T. luôn.

TAO

TRẢ LỜI. - Ông không biết tục ngữ Pháp có câu muốn lấy vợ thì phải chiều từ con chó của nhà vợ hay sao ? Chiều con chó còn được, huống nhin một ông anh vợ ? Chịu khó nhin đi ông ạ, rồi khi cuộc nhân duyên xong, ta sẽ báo thù lại cái ông anh vợ đa sự đó.

Hiện giờ thì đừng nên làm cái gì ngang tai chướng mắt ông ấy, bảo cả người yêu ông là cô T. cũng đừng dở bướng với anh, vừa ra một cô em gái hiền, vừa ra người vâng dạ, người anh tức giận gây khổ thêm cho cuộc nhân duyên sắp viên thành. Không biết gia đình cô T. thì sao chứ ở các gia đình khác, quyền lực của một người anh không phải nhỏ, bố mẹ bao giờ cũng nghe người anh. Vậy chiều

xem tiếp trang 14

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Lạ gì trò con giai mới lớn lên, giữ làm sao nổi những sự bông bột của lòng. Và cũng là một tâm lý thông thường ;

« Khi mình được yêu lần đầu với ai mình cũng muốn thổ lộ nổi sung sướng trào trạt của lòng mình. Bất cứ ai nói đến người yêu, đến gia quyến NÀNG đến nhà cửa, đến cả khóm cây vườn cảnh nhà NÀNG mình cũng thích nghe, nghe như nghe một chuyện hay, thậm chí em đêm vậy ».

Tuynh lại nhỏ nhẹ hỏi :

— Anh làm thế nào mà tài thế ? Tôi chịu anh đấy !

Lòng tự ái được môn trớn, Oanh trả lời một cách thật nhún mà thật kiêu :

— Khó hơn làm bài thi anh ạ. Lúc vào trong phòng thi anh có run run không ? Hai cảm giác giống nhau như hệt. Hôm tôi gặp Mỹ — cố nhiên là tự mình bày đặt sẵn một trường trình để gặp một mình — lần đầu, tôi như thăng cảm. Chỉ một tiếng chào mà nói mãi không ra khỏi cổ họng. Có lẽ mặt tôi lúc bấy giờ tái đi

vì tôi thấy lạnh lạnh, nhưng sau cổ hú hồn can đảm, mình bật ra được một câu.

Tuynh cười :

— Câu gì ?

— Định bảo : « Tôi yêu em » cái lưỡi nó lại trệch đi, thành ra câu : « Tôi sang bên ấy đây. Câu nói mới ngỡ ngàng làm sao ! Bấy giờ nghĩ thẹn quá !

— Còn nói thêm gì nữa không ?

Oanh đỏ mặt :

— Rồi thở dài danh sượng một cái ! Thì ra cái ngực mình nó tức quá, hai buồng phổi bị ép lâu nên nó tung không khí ra mình không kịp giữ lại !

— Mỹ có nói gì không ?

— Mỹ đỏ mặt, đáp : « Vậy rước ông sang chơi » rồi quay đi. Mình đứng đực ra, nghĩ vừa thẹn vừa tức, sau dám liều chạy theo — May lúc ấy vắng người — Gọi :

— Cô Mỹ ! Cô Mỹ !

Mình cuống cuống nói thật nhanh :

— Tôi yêu em !

Mỹ cúi gằm mặt xuống không nói câu gì. Tôi tiến sát gần hơn chút nữa. Chao ôi, tôi sợ quá.

— Có việc gì xảy ra hẳn ?

— Không, tôi thấy người nằng rung lên như tàu lá trước gió, mặt thì nhợt nhạt, chân

đứng không muốn vững nữa. Tôi lật đặt đỡ lấy nàng. Trống ngực tôi đánh như trống làng. Tôi cũng run. Có lẽ nàng thoáng gió. Nhìn chung quanh, không một cái xe ! Không một người !

— Lúc đó mấy giờ và ở chỗ nào mà lại vắng vẻ thế.

— Gần bảy giờ. Trời nhá nhem tối. Ở cửa « cổng ».

— Cửa « Cổng » thì làm gì có xe ! Anh này xuân tẻ.

— Nhưng lúc ấy mình cuống cuống thì mình còn biết đâu là đâu.

— Rồi sao ?

— Tôi đành riu nàng xuống ngồi dưới một gốc cây ôi. Mắt nàng nhắm nghiền, ngực thở mạnh. Tôi lo quá ! Làm thế nào ? Để nàng đẩy chạy về gọi cha nàng thì lại sợ nàng chết.

Bản hiệu mới khai trương có nhiều kiểu giày và sandales phụ nữ rất đẹp.

Bền, Nhả — giá hạ

QUELAM

6 Rue de la Laque — Hanoi
(Phố Chả-Cá)

Rồi cha nàng tới, hỏi đầu đuôi thì mình ăn làm sao, nói làm sao?

—Tôi không tin nàng ngộ gió...

Oanh trợn mắt:

— Ngộ cảm thật anh à!

— Chỉ đúng một nửa! bỏ chữ ngộ đi. Phàm một người con gái mới lớn lên, lại sẵn lòng yêu mình mà nhất là chưa có dịp tỏ tình yêu ấy với mình, nay đột nhiên được chính người mình yêu vời đến, còn gì cảm động xung xướng bằng,

Oanh nắm chặt hai vai bạn lắc mạnh:

— Anh tỉnh quá, thế thật!

Tuynh lim dim đôi mắt, nói có vẻ đặc chí:

— Tôi đã qua những cầu ấy rồi nên biết. Những cái hơi thở lúc đầu ghê lắm! Nó mạnh hơn những làn gió bão nhiều! Trận bão nào mạnh nhất của trời đất cũng chỉ chạy được quá 50 thước trong một giây, nghĩa là chỉ có sức đẩy người chứ không có sức làm ngã người. Trái lại, những làn gió của trận bão lòng, làm ngã mình như chơi.

Oanh cười.

— Nên chúng tôi đã ngã chúi xuống gốc một cây ôi.

— Và?

— Và đã tìm thấy «lẽ sống»

— Một cách bất ngờ?

— Bất ngờ như ông «Trưởng giả» của Molière làm văn xuôi bao nhiêu năm mà không biết!

Cả hai lăn ra cười, cười rũ rượi như hai thằng điên.

Hanam có một con đường vòng rất đẹp, chạy quanh bao

bọc cả tỉnh. Người ta gọi đường «quai-mẽ». Chính nó là con đê chắn nước sông Châu-giang không cho tràn vào tỉnh lỵ. Mỗi vụ nước, dân tổng Mê-tràng và huyện Thanh Liêm thường phải sẵn sóc đến nó luôn. Nó vừa rộng, vừa cao, trên mặt lại trải đá nên nó biến thành một con đường rất đẹp. Nó kém đường Cổ-ngư ở Hanoi vì nó không được chải chuốt lắm. Song về mộc mạc của nó thật nên thơ. Nó chạy qua ba cái hồ sen và có ở hai bên rìa không biết bao nhiêu là ôi, táo, nhãn. Nó cũng có tên tuổi. Cụ Tam Nguyên đã nói tới nó trong một bài thơ tả cảnh lụt:

« Quai - Mê thanh Liêm đã
vỡ rồi »

Nó lại không có bụi vì các xe cộ chạy qua tỉnh Hanam hoặc ngược lên Hanoi, hoặc xuôi về Nam-Định, Ninh-Bình đều không giầy séo lên nó. Nó ngánh lưng ra chỗ bụi bặm và ôm vào lòng cả một trời sen ngát.

Nhắn chị em

Nhắn chị em tôi kỳ ở cũ?

Muốn tốt tươi nên giữ
màu da!

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên
soa?

Dung nhan sẽ thấy nồn
nà hơn xưa!

Vừa giãn huyết lại vừa
giãn cốt!

Vẻ đoan trang đẹp tốt dễ
trông!

Ngày xuân càng được
sắc hồng!

Càng tăng màu thắm,
càng nồng tấm yêu!

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

Ấy chính trên thân mình thướt tha của nó một buổi chiều kia, dưới ánh trăng, ông phán Oanh đã đứng đợi cô Mỹ.

Chẳng hiểu ông đứng đợi đã lâu chưa, nhưng xem ra ý ông sốt ruột lắm. Lát lát lại thấy ông dờ đồng hồ ra coi rồi thở vắn thở dài.

Nhưng may cô Mỹ cũng tới nơi hẹn, tuy chậm đến quá nửa giờ!

Họ nói với nhau những gì! Tuyệt nhiên không ai biết. Mấy bác đi câu đêm nhìn vào mặt họ một cách ngạo nghễ làm ông phán bức mình. Ông đã bảo cô Mỹ mấy lần rằng đi sát vào ông để cho họ tưởng là vợ chồng đi chơi, song cô nhất định nguây nguây đi rời ra, xa ra: ông ở một bên rìa đường, cô ở một bên. Đi bốn năm vòng đường Quai-Mê, họ lại đưa nhau xuống chùa «Ba-Bầu». Họ lẳng lẳng đi, chỉ thỉnh thoảng mới nói với nhau một lời. Qua cái cầu vào chùa, Oanh đứng lại, nhìn xuống nước, Mỹ cũng đứng lại, mỗi người đứng tựa vào một bên lan can. Những cái que riêm vô tội bị vớt xuống nước luôn luôn. Mặt nước động đây. Mấy con cá «thầu dầu» nổi lên, dớp bầy bọ vài cái rồi lại lặn mất. Đây trời hương sen tỏa, đây trời ánh trăng soi. Cả hai tấm lòng cũng sáng lên, ngát lên. (Còn nữa)

Giới thiệu sách

Cuối tuần vừa n. nhận được cuốn: «Làm Tiễn» của Trọng-Lang giá bán 1\$20 do nhà xuất bản «Mới» gửi tặng vậy xin cảm tạ nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

PHÍA SAU

Vì áo tắm bây giờ đắt quá nên Đàn-bà xin vì các bạn chế ra một kiểu rất đẹp lại rất nhã mà bạn nào cũng có thể có được vì bạn nào lại không biết đan?

ĐỒ DÙNG. — 1.) 110gr laine trắng.

2.) 130 laine marron.

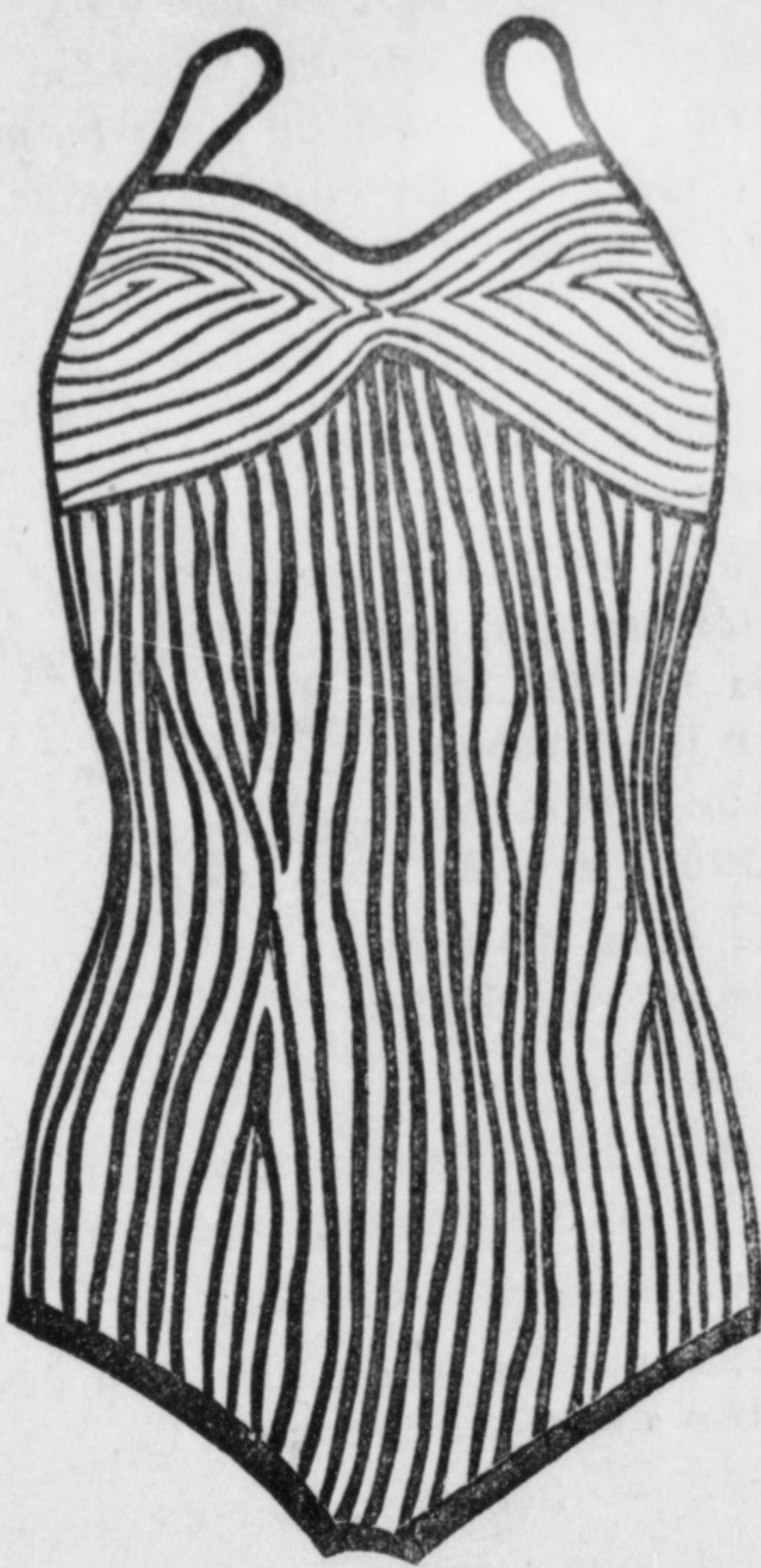
LỐI ĐAN. — Theo lối point jersey. Phía trước đan từ dưới (chân phải) đan lên. Phía sau đan từ dưới (chân trái) đan lên.

Thơ tin

CÔ KINH-CHUNG. — Không đăng vì không hợp tôn chỉ. Chúng tôi không bao giờ muốn nam-hóa phụ-nữ cả.

BÀ THIẾT (Saigon) Đồng ý với bà.

CÔ KIM-HOÀN. — Có thể mua dùm cô rượu vàng trắng cũ song đắt lắm.

PHÍA TRƯỚC

ÔNG TRẦN-TÁI-PHÙNG. — Chúng tôi đã tuyên bố không đăng gì nữa về vụ Hàn-mạc-Tử nên không đăng bài của ông, ông lượng xét.

CÔ NÉNUPHAR (Hải-dương). — Nhận được ảnh cô, cô Trinh và cô Thúy sẽ vui lòng tặng ảnh lại cô.

Xem tiếp trang 13

nghe đàn Thập Lục

Kính tặng bà UNG-CÁN
nữ nhạc-sĩ của tôi yêu.

Muôn sao rung mây vờn
theo nhac gió,
Hồn tôi rung theo tiếng
nhạc giây tơ...
Ôi, đêm nay vạn vật đắm
trong mơ
Hoa nở cánh để chờ
sương nam lệ

Đôi khi có những cây đàn
đẹp dễ,
Trời đã sinh âm điệu ở
đôi tay!
Hồn khi reo vang nhạc điệu
mê say
Đàn căng phím để chờ tay
nghệ sĩ...
Thiên-Sứ xuống cõi trần
muôn thế-kỷ:
Đôi buồn ư? nhạc-sĩ nhấn
thanh âm!
Giây tơ run theo nhịp của
giây tâm,
Tay chuyển ngón theo lời
tim tiếng óc.

Tơ mây giăng trên khung
trời kết ngọc,
Dầu có trăng làm mực, chữ
bằng sao,
Thơ muôn năm huyền diệu
của Ly-Tao,
— Gió làm bút — tay tiên
để chép lại...
Cũng không tả niềm xôn
xao êm ái
Tiếng đàn tranh tuyệt diệu,
tiếng đàn tranh!
Hồn tôi say chơi với sóng
âm thanh!

Tổ-Liên tức Trinh-Nữ
1942

Xin mời các bạn xử những vụ án ly-dị này

Cổ nhiên là những vụ ly-dị Mỹ trăm phần trăm. Thấy nó ngộ-nghĩnh nên trích ra để các bạn coi rồi mời các bạn đóng vai quan tòa xem tâm lý các bạn với tâm lý các ông quan tòa Mỹ khác nhau thế nào. Các bạn cầm bút thử tuyên án từng vụ một, song các bạn ở coi trươg 14 những bản án của các quan tòa Mỹ. Các bạn sẽ thấy mình có tánh cách Mỹ nhiều hay ít.

1.) BÀ SARATT SANDERS (Newyork).

Kiện ly-dị chồng :

Thưa quan lớn, tuy chồng tôi không đánh tôi bao giờ, song mỗi lần hấn tức tôi cái gì hấn đá thỉnh thoảng vào cái tường và bảo: «Tôi mong rằng cái tường này là mình !» Thế cũng đủ tỏ ra hấn là một người rất vũ-phu.

1.) ÔNG SABEL (Ohio). — Kiện ly-dị vợ.

Lúc làm phép cưới song, tôi mới biết rằng hư một mắt, bởi vậy tôi không thể có một bà vợ đẹp mà chỉ « có một người » thôi.

3.) BÀ SMITHSON (Newjersey). — Kiện ly-dị chồng :

Vì nhà tôi trưa nào cũng bắc ghế ra vườn rằm ngủ dưới bóng cây chớ không chịu lên làm « la-siết » chung với tôi.

4.) BÀ VIOLA BECK (Newyork). — Kiện ly-dị chồng :

Thưa ngài, nhà tôi nó bảo tôi đi mua một con gà mái, tôi mua nhầm ra con gà sổng, về nó giận nó cầm con gà đánh vào đầu tôi một cái, tôi chết ngất. Nó đánh mạnh đến nỗi con gà chết tươi ngay.

Lúc tôi hoàn hồn nó lại còn bắt làm thịt con gà chết ấy cho nó ăn.

5.) BÀ GEORGES SOLA.

(Saint Louis) Kiện ly-dị chồng :

Vì nhà tôi nó không chịu ăn choucroute và sườn bò non, hai món ăn mà tôi ưa nhất, rồi lại đổ cả các đĩa đồ ăn ấy vào mặt tôi.

ÔNG ARTHUR JOHNSON (Kansas). — Xin ly dị vợ :

Vì nhà tôi nó không đi coi tôi đấu « chung-kết » cuộc thi bi-da (billard.)

7.) BÀ ADA LÉONAR (Newyork). — Xin ly-dị chồng :

Thưa ngài, tôi là một nghệ-sĩ chuyên-môn về lối nhẩy claquettes thế mà nhà tôi nó không hiểu rằng tập nhẩy ở nhà như thế cũng là làm việc nội trợ.

8.) Ông WILLIAM WILSON (Chicago). — Xin ly-dị vợ :

Vì tám ngày sau khi cưới, tôi mới nhận thấy rằng nhà tôi có bộ răng giả.

9.) BÀ BEDRUFF (Indiana). — Xin ly-dị chồng :

Chẳng bao giờ hấn chịu nghỉ một buổi học tiếng ngoại-quốc để đưa tôi đi coi chớp bóng. Ái-tình không cần tiếng ngoại-quốc vì ái-tình hiểu mọi thứ tiếng !

10.) BÀ POLA (Mass). — Xin ly-dị chồng :

Bởi hấn vũ phu quá ! Ai lại tôi cầm lái xe hơi, tuy có nhanh thật song đi xe hơi mà 70, 80 cây một giờ ai chịu được ! Hấn bảo tôi tốp bớt máy, tôi không nghe, hấn túm tóc đánh tôi túi bụi, chứt phải bỏ « vô-lăng » (volant).

(Coi lời tuyên án của các quan tòa Mỹ ở trươg 14)

Những thiếu-nữ Việt-Nam muốn hấp thụ một nền giáo dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERRE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư đảm — Dạy bảo kỹ lưỡng Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi — có nhận học sinh ở trong và ở ngoài. Có lớp dạy các trẻ bé do một thiếu-nữ Pháp và một thiếu-nữ Nam trông coi

Đàn-Bà

NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

« Em muốn nhan sắc em
trời thêm.

Em muốn kiếm được người
chồng theo ý nguyện.

Em muốn, trong những
đêm trăng, được cùng bạn
chung tình say sưa trên bờ
biển vắng hay trước những
cảnh non nước mơ màng.

Em muốn có một gia đình
ấm áp, chồng con vui vẻ,
cha mẹ yêu chiều..... »

Đó là tất cả những điều
mơ ước có lẽ của hầu hết
các bạn gái xưa và nay.

Nhưng đó là những điều
mơ ước? Còn làm thế nào
để đạt được những điều mơ
ước ấy, hinh như nhiều chị
em không bao giờ nghĩ tới.

Ngày xưa bạn gái sinh hoạt
ra sao để đi đến hạnh phúc?

Ngày nay, bạn gái sinh hoạt
ra sao để đi tới hạnh phúc?

Gai cũ có phải là cô hủ
và gai mới đã phải tàn tạ
nay chăng?

Các bạn hãy coi cuốn:

Bạn gái

Ngày Xưa và Ngày Nay

của HUỖNH TÔN

Bán tại các hiệu sách
khắp các nơi

Các bạn sẽ hiểu mình đang
sống ở một hoàn cảnh nào
trong xã hội Việt Nam.

Cuốn « BẠN GÁI NGÀY
XƯA VÀ NGÀY NAY » có cả
những bài lược khảo về phụ
nữ Pháp, Đức, Nhật để chị
em so sánh địa vị của mình
với phụ nữ nước ngoài.

BẠN GÁI NGÀY XƯA và
NGÀY NAY là người bạn
thân tình sẽ đến bạn cùng
chị em nên theo con đường
đi nào là lý tưởng để tìm
thấy hạnh phúc về tinh
dưỡng, về gia đình, của mình
và có thể góp sức vào những
công cuộc có ích cho tiến
đo tổ quốc...

SÁCH IN ĐẸP

do Việt-Nam Thư-Xã
16 Bis, Rue des Cuirs Hanoi
XUẤT BẢN — TEL 14.51

CÓ NÊN NGỦ BUỔI TRƯA KHÔNG?

THEO các cụ bà ta, thì cổ
nhiên là không nên. Nhất,
những cô con gái càng
không được ngủ buổi trưa:

« Con gái ngủ ngày hư thân hư
xác ». Đó là các cụ sợ giấc ngủ
trưa mất thì giờ làm lụng tỏ dấu
hiện biếng nhác, song về phương
diện vệ sinh, và riêng về mùa
hè oi bức này, chúng ta phải
ngược lời răn của các cụ mà
ngủ thêm giấc trưa nữa. Tuy nó
không cần thiết và không bồi
bổ cho ta bằng giấc ngủ ban
đêm nhưng nó bù lại cho ta
những sự suy nhược tích thần
và thể phách do cái oi nóng mùa
hè gây nên. Có nhiều người,
không quen ngủ trưa, chợt ngủ
một hôm, lúc giẫy tay bắt thần
khó chịu tưởng rằng giấc ngủ
trưa làm mệt người thêm, không
dám ngủ nữa, sự mệt mỏi ấy là
tại chưa quen và tại không biết
cách thức giẫy.

Ngủ trưa muốn khỏi mệt phải
thức giẫy từ từ, tỉnh rồi nên
đợi mười lăm phút hãy thông
thả bước ra khỏi giường,
đứng hốt hốt hoảng hoảng
choàng ngay giẫy, (nhất là những
người yếu), tim sẽ đập mạnh,
và máu sẽ bốc lên đầu làm đức
đần. Ra khỏi giường, vận vai
làm vài ba cử động hô-hấp rất
sâu. Miệng há, dang, nên uống
ngay nước nóng. Người vẫn còn
bải-hoải uống thêm cốc nước
lạnh nữa là tỉnh táo sáng-khoái
hắn.

Đêm trước thức khuya, trưa
sau càng cần ngủ bù lại. Có
nhiều bạn không có thói quen
ngủ trưa, đi nghỉ hè ở các vùng
núi, hề thấy buổi trưa mệt mỏi,
và mắt cứ riu riu tưởng bị
sạm nước, cứ cố cưỡng lại
không chịu ngủ là lầm. Các
bạn nên lợi dụng sự buồn ngủ
đó, mà ngủ trưa cho no mắt.
Giấc ngủ càng khiến bạn dễ
chịu đựng, dễ hợp với cái
không khí chỗ bạn nghỉ hè và

phụ với cái không khí tốt của
gió núi. gió bề nó sẽ làm cho
bạn mạnh thêm, lên thêm cân
rất chóng.

Bạn nên tập cho các trẻ em
đã đi học ngủ trưa trong vụ
nghỉ hè này, vì ngủ trưa là một
liều thuốc an thần rất tốt cho
những trẻ yếu đuối hay gắt gỏng.

Tóm lại nên bỏ cái định kiến
ngủ trưa mất thì giờ, nên coi
giấc ngủ trưa là một giấc ngủ
phụ cần thiết cho những người
ở xứ nóng.

CÔ THÚY

Trả lời thuốc

BÀ BÍCH LÂN HANOI. — Các lúc
ở cũ bà không kiêng nên mới gây
và mắc nhiều bệnh như thế. Điều
cần nhất bà phải bỏ thuốc, và đi
ngủ mát, nếu không, thì phải tiêm
nước biển. Máu bà thiếu-hồng
huyết-cầu nên bà hay chóng mặt.
Bệnh khí hư của bà phải do bác-
sĩ chuyên môn chữa. Bà lại bác-
sĩ Hỷ xem sao. Phải coi chừng kéo
sút cân mãi, ra khí hư nhiều, có
khi sẽ mắc bệnh lao.

CÔ JOSÉPHINE HUỖNG PHAN-
THIỆT. — Hãy gội đầu một tuần lễ
hai lần bằng eau sublimé.

CÔ NGUYỄN-THỤY-ĐOÀN. — 1)
Trái tim thương to hơn nắm tay
2) Bị bệnh táo mà uống dầu
paraffine hay các thứ thuốc tẩy
khác chỉ là trợ thời không khỏi
được. Phải chữa bằng cách ăn
uống, bằng sự vận động. Ăn ít
thịt nhiều rau, mỗi ngày vận động
chừng 1 giờ. Với trước khi đi ngủ
uống một chén mật ong. Sáng sớm
uống một cốc nước tranh hoặc
cam v. v. 3) Phải ở nhà thoáng.
Đem thuốc về nhà quê hoặc nơi
nghỉ mát má tina dưỡng.

CÔ PHÁI THUDAUMOT. — Có lẽ
em đau cổ họng, bà hãy đưa
em đi coi bác-sĩ chuyên môn.

CÔ VÔ DANH. — Tại lần trước
cô không cho biết rằng thủy
thoảng cô no rá máu. Phải chữa
gấp, thứ nhất là coi chừng bệnh
lao hạch. Cần tiêm thuốc bổ phổi
như campollon chẳng hạn. Nếu
thuốc này không có, phải tiêm
azotine hoặc Cinnozyl. Về cancer
thì phải đi bác-sĩ chuyên môn
mới biết đích được.

DƯ'ƠI

AM

MÂY

CHUYỆN NGẮN của MỘNG SƠN

TA tu ở đây đã hơn ba mươi năm nay. Ba mươi năm, cửa chùa này đã có bao nhiêu thiếu-nữ đến thiết-tha khăn-cầu, xin qui-y Phật-tổ; những thiếu-nữ đó cũng trẻ, đẹp và yếm-thể như các con, có khi còn hơn nữa. Song ngày nay, họ đều đã con cái đẻ-huê; hàng năm, thường thường giết chồng con đến đây lễ Phật và thăm ta. Mỗi một lần ta thấy một cặp vợ chồng, vẻ tương-đắc hiện ra nét mặt và đàn con của họ mập-mạp sồn-sồn, ta vẫn buồn cười nhắc lại cái ngày họ đến đây xin tuế-phát. Những thiếu-nữ đó vì biết pauc-thiện, nghe lời ta khuyên nhủ, đã từ bỏ ngọ trở lại về tròn quả phúc ở gia-đian. Gia thử họ nhất quyết ở lại đây, ta e rằng những tâm lòng trẻ trung thơ dại ấy chưa từng hiểu đến việc đời ngoài ngưỡng cửa gia-đình, không đủ can-đảm trèo lên từng nấc thang giáo-lý cao-siêu của đạo Phật. Lúc bấy giờ cái đời mới thật dở-dang; chẳng những khổ-sở cho mình mà còn sa vòng tội lỗi trước Phật-tổ.

Giữa khi Phương, Liên ngược những cặp mắt ngây thơ lên nhìn sự cụ và ngạc nhiên trước những lời dẫn-giải đó thì người vẫn tiếp-theo bằng một giọng điềm-tĩnh :

— Giờ lại đến các con. Ta chân-thành đem lời khuyên-nhủ của một kẻ tu-hành đã gần trót đời người để can các con. Cửa Phật vô-ngăn rộng rãi, lúc nào cũng mở to hai cánh để đón tiếp chúng sinh, nhưng các con ơi ! Lòng hy

sinh và đức nhẫn-nại của loài người chỉ giới-hạn nên mặc dầu bề trên là bề khổ mười phần mười những kẻ đã đưa chân vào đây đều thối chí hoặc đi lạc đường...

Phương và Liên cuống quýt, giọng nói rồi rên ghènh ngào ngắt lời sư cụ :

— Không ! Không ! Bạch cụ, chúng con ch

GU'ONG NỮ' AI QUỐC

11

Bà cô Charlotte cùng nhiều người bị họ giết chết, Charlotte may thoát nạn, nhưng nàng rất lấy làm tức giận trước những hành-vi điên rồ đó.

Nàng nghĩ rằng nếu dân chúng pháp cứ hành-động một cách quá bạo động và vô ý thức như thế, thật là bại to cho quyền lợi chung.

Sau đó, nàng đến ở nhà một bà con, cũng ở Caen. Từ hôm nhà

bị phá luôn luôn nàng nghĩ ngợi, lo cho vận-mệnh tổ quốc, và trong trí lúc nào cũng nghĩ cách cứu nước Pháp đang lâm-nguy. Nàng thường cho rằng trong những trường hợp tương tự, người Pháp nào, bất luận già hay trẻ, đàn-ông hay đàn bà, cũng có bổn phận phải hi-sinh cho tổ-quốc. Một hôm nhân đến dự một buổi họp của các nhà chính-trị, nàng đi qua một nhà kia thấy hai người đàn ông ngồi đánh bài ngoài cửa, nàng bèn

đứng lại, rồi bằng giọng đầy ngạc nhiên giận và đau đớn, bảo họ rằng ; « C

còn đánh bài, trong khi tổ đang nguy biến ! »

Lòng ái-quốc của Charlotte bùng bật, thì nàng đọc báo « du Peuple » — Ban dân Quan của đảng Montagnard đang cách-mệnh bạo động Marat luôn luôn hô hào dùng sách bạo động và giết chết người không tán thành chính đó. Đọc những bài văn giết của Marat, nàng đột nhiên c

ngán cuộc đời lắm rồi, không một sức mạnh nào
đầy được chúng con trở lại phồn-hoa nữa!

Sự cụ ngậm ngùi bước lại, gơ hai bàn tay
khô-héo khê vuốt ve hai mái tóc xanh ròn của
hai thiếu-nữ, đôi mắt sáng quắc của người trở
nên râu-rĩ dăm-dăm. Trong gian-phòng đã gần
về khuya, khung sáng của ánh trăng bên cửa
sổ hiện rõ ba bóng người cùng im lặng. Đỉnh
non cao vắng đưa tiếng suối chảy rầm-rì, gió
hiu hiu nghe rõ rệt tiếng lá khô ngoài hiên-
chùa xao-xạc. Hồi lâu sự cụ cất tiếng:

— Ta thương các con biết chừng nào! Nhưng
cũng vì thương ma ta không thể nào nhận lời
các con được. Chẳng phải ta khinh các con
không chân-thành, nhưng cửa thuyên lạnh lùng
khắc kho, nó không thể phù hợp với cái tuổi
còn măng sữa của các con. Trước khi về phòng
yên ngủ, ta hãy kể cho các con nghe một câu
truyện tâm-sự mà ta đã giữ bí-mật hơn ba mươi
năm nay, các con lấy đó mà suy-nghĩ.

— Cách đây gần sáu mươi năm, bấy giờ ta
còn là một gái quê tuấn thực đang nổi tiếng
xinh đẹp nhất vùng. Mặc dầu mới mười tám
tuổi, sinh-trưởng trong một gia-dinh giàu-có,
lại được nhà nết sức nuông-chiêu, ta cũng không
lay thê làm mần-ý, lòng chỉ tha thiết với cảnh
chùa. Tuy ở nhà, nhưng ta đã có cốt-cách một
kẻ tu-hành, sớm khuya ăn chay niệm Phật,
chẳng ưa bận quần áo xa hoa. Bất kỳ một cuốn
sách nào có dính dáng đến đạo Phật cũng làm
cho ta mê say nghiên ngẫm. Không ai nghe được
ở ta một lời nói ngạo ngược — dù rất tâm thương.
Không ai thấy được ta giết — dù chỉ một con
kiến nhỏ. Ta luôn luôn giốc hết lòng tin-ngưỡng,
ngày đêm cầu xin Phật-tổ cho ta theo được ý-
nguyện. (Xem trang sau)

VĨNH BIỆT

I

Khóc áo giang-hồ, tôi đi đây.
Vốn trời một bút, một hồn say,
Đi tìm Sống Mãi trong ngày chết,
(Nghèo nàn, Đói, Rét năm luôn tay)
Ồ nếu Nghĩa Đời là cơn áo
Phượng này khóa cánh hạ từng mây,
Sống trong làn nước trần gian lặng:
Ngày lại qua ngày thay không thay!
Tôi quyết ra đi: cớ ulla mẫu
Trần lan sương sớm—lệ thương đau!—
Ô hay! đã biết đời thơ lắm
Ly biệt, mà lòng đau vẫn đau!
Mẹ quý nhìn tôi đau xót khóc
Ngoài trời chiếc nhạn nhắc xa-xôi:
— Mẹ ạ! cũng đành thương nhớ vậy,
Không hùm ở cũi nhào gần thôi!
Nếu biết hôn người như chất lỏng
(Bất hình cốc vại đựng bên trong)
Mẹ tôi vui để hồn thi-sĩ
Bất hình rỗng rãi cả non sông.
Thôi, thôi vĩnh biệt! Tôi đi đây!
Vĩnh biệt quê hương, ôi! những ngày
Njhe giòng nước chảy trong lòng đất,
Ngửa nhìn trăng lặn sau vòm cây!
Vĩnh biệt bây em, ôi! thơ ngày,
Chiều xưa nhàn nhạt ngắm chân mây,
Chúng đùa vui về: tôi buồn lắm.
— Em hỡi! xa anh sẽ có ngày!
Vĩnh-biệt người cha tóc điểm sương
Nhìn tôi chua xót lẫn đau thương
Một chiều vì biệt, trời! vì biết
Trên mặt: giang hồ nét vằn thương!

II

Ngày ấy tôi đi khắp quê hương
Lòng đau vĩnh biệt mọi yêu thương
Mà tôi không dám tin em nói:
« Anh sẽ từ này của gió sương! »
Đôi mắt mờ say ấy đã rồi.
Đủ giàng buộc lại mảnh hồn tôi.
Tim tôi yếu lắm! Đau mà vô
Lừa dối mắt đẹp mộng hoài thôi.
Rời những đêm khuya nơi kinh thành
Lòng hoang thắc mắc nhớ ngày xanh,
Nhớ chiều thu cũ nơi hương quán
Em nhìn tôi biết mắt long lanh,
Đây một bài thơ vĩnh biệt em,
Một bài thơ viết lúc say mê.
Sầu đơn-chiều khuấy tan trong rượu
Anh biết bao giờ em mới xem...

Hanoi ngày 6 tháng
HOÀNG-KH.

tưởng rằng nàng đã tìm được cách giúp ích cho tổ
quốc: Muốn cứu nước Pháp, phải giết Marat.

Hành động như thế, chắc hẳn là nàng phải
chết, nhưng cần gì, miễn là sau khi nàng bị sinh,
sau khi Marat bị hại, những nhà chính trị ôn hòa
hơn, sáng suốt hơn, sẽ đưa nước Pháp ra khỏi
vòng nguy hiểm: đó là ý nghĩ của cô con gái
chưa đầy 25 tuổi, giàu sang và xinh đẹp, rất đủ
điều kiện để sống một cuộc đời sung sướng như
những kẻ khác.

Chủ ý đã định, Charlotte sắp sửa hành lý về
qua nhà từ-biệt cha (nàng nói dối cha rằng nhận
lời sang đây học trong một gia-dinh bên nước
Anh) rồi đi Paris.

Trưa hôm 11 tháng 7 năm 1793, nàng tới
(Xem tiếp trang 12)

DU'OI AM MÂY

(Tiếp theo trang 8)

Khi cha mẹ ta biết rõ ta có chí tu hành thì lấy làm giận dữ đem đốt hết sách vở của ta đi. Tráng bát của ta bị ném xuống sông. Bát hương ta thờ riêng trong phòng bị đập vỡ tan-nát, chẳng những thế, còn cấm tuyệt không cho ta được lai-vãng đến cảnh chùa; một nhà sư nào chẳng may vô tình đến khuyên-giáo cũng bị cha ta quát mắng xua đuổi rất tàn nhẫn. Một ngày kia, cha mẹ ta gọi thợ may đến nhà cắt cho ta những bộ áo lụa là rất hoa mỹ. Rồi ta thấy những người lạ đưa đến đầy nhà đủ thứ chè cau bánh mứt; ta hiểu ngay rằng cái thân ta từ đây không còn thuộc về mình mà cũng không có thể gì thay đổi được ý cha mẹ ta nữa. Một đêm, chờ cả nhà ngủ say, ta cất lên ra đi, chỉ đem theo có vài bộ áo vải đang mặc trong mình, lòng chứa chan vui sướng, chẳng một chút lưu luyến gia-dình.

Nhờ có biết chữ nho chút đỉnh ta chẳng đến nỗi ngu dốt nên vừa mới vào tu ở một ngôi chùa kia, ta đã được sư-tổ hết lòng yêu mến đem kinh-sách tận-tâm truyền dạy cho...

Sư cụ ngừng lại một giây để nghĩ ngợi rồi thở dài:

— Tu được ngót hai mươi năm, cái đạo-hạnh siêu-giác ta giữ được trong hai mươi năm nay đã đem cho ta một địa vị khá cao trong thuyề giới, vậy mà có một ngày kia ta đã nhận tâm cõi bỏ để trở lại với những phàm-tục của loài người. Phật-tổ chứng-giám cho lòng ta lúc đó— cũng vì cái đạo hạnh đã lên tới bậc cao mà dù đã muốn noan-tục đến cực điểm, ta cũng hãy còn chưa nở.

Giữa cái nơi ta đã trải bao nhiêu kham khổ và hy sinh nếm phước ngót hai mươi năm trời— mỗi một lần ta động lòng nghĩ đến những ý muốn ta cho là cần rõ, là một lần ta lấy làm hối hận, xấu hổ với lương tâm, thường kiềm chế những ý muốn ấy bằng cách lấy roi tự đánh rất đau vào mình, có khi cần lười đến gần rớm máu, lại có khi lấy cả lửa mà châm vào chân vào tay, nhưng vô hiệu! Chẳng một cách nào làm cho ta bỏ được những ham muốn phàm tục, dù ta giữ được 250 giới từ lâu.

Một đêm kia, ta đánh cầu xin Phật-Tổ, nếu nhân quả ta còn nặng nợ với trần-duyên thì ngày mai hãy đui dúi cho một người đàn ông đi qua, người đàn ông ấy dù xấu, đẹp, giàu, nghèo, ta cũng xin cam kết làm chồng vợ. Bằng

nhân quả ta phải ở trong bộ áo cà-sa đến trọn đời, thì ngày mai xin đừng có một người đàn ông nào đi qua; ta sẽ yên tâm xám hối mà không dám nghĩ đến sự hoàn tục nữa. Phật-tổ mới linh thiêng làm sao! Ngôi chùa đó ở vào một nơi rất hẻo lánh, núi rừng hiểm trở, có khi hàng nửa năm không tìm thấy một bóng người. Vậy mà ngay sáng sớm sau đêm ta khấn, một người đàn ông đàn dấm, mình đen trùi trùi sạch nơm dỏ đi qua chân núi trong lúc ta đang thấp thỏm trong chờ. Thế cái duyên nợ của ta buộc vào người đàn dấm nghèo khổ ấy.

Ta về nhà chồng với bộ quần áo vải hầy còn giữ được từ ngày bắt đầu mặc áo của nhà chùa. Ngoài hai vợ chồng và một bà mẹ loa, trong nhà chẳng có gì đáng giá lấy hơn mười đồng xu mà làm lụng hết sức cực nhọc kham khổ cũng không đủ ăn. Vợ chồng ta phải nếm cơm dẽ nhường cho mẹ là thường lắm. Song ta chẳng dám lấy thế làm phàn nàn hối hận, vì ta nghĩ cái kiếp sống, tu đã chẳng trót đời; hoàn-tục lại ăn ở không trọn đạo thì tội lỗi của ta chưa biết đến mấy đời mới chuộc được.

Lập gia-dình mới hơn năm năm thì cả mẹ chồng và chồng nói nhau qua đời, để lại cho ta một nạch hai đứa con thơ dại. Trước cảnh huống đau lòng ấy, ta vẫn giữ một lòng nhẫn nại, đem hết sinh lực ra làm việc để nuôi con. Gia như hai đứa con ấy còn ở mãi cõi đời, thì ta sẽ cũng tận tâm tận lực để săn sóc chúng bằng tất cả cái tình thương liêng của người mẹ, chẳng bao giờ còn dám nghĩ đến sự đem tâm nhân góa bụa lại vào làm như bèo dạt cửa thuyền. Nhưng chúng cũng lại lần lượt bỏ ta. Giấc mộng hoàn tục miên man trong chía năm trời đến đây là bừng tỉnh, ta chẳng còn một cơ gì để bận bịu với trần duyên.

Rồi những năm sống thừa của ta cứ theo tháng ngày mà âm-thâm lướt qua mấy gian cửa kín trong ngôi chùa lạnh lẻo này.

Giăng xé về tây, Phương, Liên vẫn giắt nhau thơ thần dưới hiên chùa.

Cái tâm sự nào-nùng của nhà tu-hành đặc đạo đã làm cho hai chị em hầy còn bàng-hoàng như say, như tỉnh. Trong về phía Châu- thành xa lơ lửng chỉ còn thấy ở đây một trời đất hoang vu.

Ngôi chùa sừng sững đứng im lặng dưới trăng tà. Ánh trăng về knuya soi nhạt màu, bên góc đại những cánh hoa bay lá tả, hai chị em gần như thồn-hức nhìn nhau. Ngoài hiên chùa, thán đêm lá rụng...

M. S.

Trả lời Đẹp

Bà Nghi (Soc trang). — Da bà như thế có thể dùng phấn màu rosée được, crème coty hết rồi. Có thể dùng lait d'amande thay crème song tốn gấp 2. Đã mua crème Tsar cho bà. Hôm nào nóng quá lấy một chút ra tay hòa với nước bôi lên mặt. Da tay khô thì dùng pâte d'amande, song thứ ấy cũng hết nốt. Tôi có được 25gr bà có muốn dùng tới nhường cho. Đã gửi mỹ phẩm cho bà.

Bà Bắc-Mỹ (Phủ Lạng Thương). — Vui lòng mua dùm bà thứ thuốc đó song chính ra công dụng của nó là làm rụng lông chứ không hẳn là rụng tóc. Bà thử dùng xem sao. Bà gửi 5\$00.

Cô Bạch-Hương (Vinh). — 1) Mặt thế mua thuốc Rhofo của Nhật mà nhỏ 2) Lông mi của cô rụng có lẽ là mắt cô có bệnh chứ tất cả các thứ thuốc làm lông my giải của Âu - Mỹ như Ricinol; Ricina, Ricil đều làm bằng huile de ricin cả. 3) uống nước lã rất tốt, song phải lọc cho sạch. 4) Trong những ngày hành kinh không nên tắm. Có rửa thì phải nước nóng.

Cô Trinh (Vinh) — Nếu bị thương hàn khỏi được 6, 7 tháng có thể uống thuốc tẩy được. Nên uống huile de ricin chứ đừng uống sulfate de soude.

Cô Bê (Long Xuyên). — 1) Khoe lỗ mũi như vậy, dùng lait d'amande với eau de fleur d'oranger bôi vào sẽ khỏi, 2) Tóc rụng ở trước trán phải chờ kéo sau nó ăn lan khắp đầu. Dùng lotion capillaire à base de pilocarpine.

Vui lòng mua dùm cô cả ba thứ. Gửi 15p.00 cả cước.

Cô Di-ne (Quảng Ngãi) — Muốn làm tóc cong cong như thế thì phải đi tiêm uốn tóc. Nếu ở Quảng Ngãi không có tiệm thì phải vào Saigon.

Bà Bích-Lân (Hanoi). — Mặt như thế phải rửa bằng tranh và bôi lait de concombres. Những câu hỏi khác bà coi mục trả lời thuốc.

Bà Rogers (Phủ Mỹ). — Da mặt như thế, mỗi tuần bà nên xông hơi nước nóng một lần, song rồi lấy ngay lait d'amande douce mà bôi vào sẽ có kết quả tốt.

Cô Kính (Vinh). — Cao 1m45 nặng 42 kilos là hơi mập, nhưng cũng không sao. Nên tập barre fixe cho cao hơn, người sẽ đẹp. Đầu thế nên để tóc lồi lười trai kéo rũ xuống trán. Áo bận màu lợt hoặc vàng, hoặc hoa lý, hoặc hoa cà. Phấn dùng màu ocre N 2, son màu mandarine foncé. Phải dùng vài lọ mới có kết quả.

Cô Thụy-Niệm (Thất Khê). — Da mặt như thế là mắc bệnh couperose. Hãy dùng thuốc này:

Borax 16 centigrammes.

eau de rose 20 gr.

eau de fleur d'oranger 20 gr.

Lắc cho borax tan ra, rồi bôi lên những mụn đỏ ở mặt.

Cô Diệp (Bắc - Liêu). — Trán nhăn như vậy nên dùng lait d'amande douce. Bôi lait d'amande rồi làm massage. Bằng lòng mua dùm cô lait de concombres. Có gửi 6\$50.

Cô Diệu Huỳnh (Thanh-hóa) — Cao 151m, nặng 47 kilos, mập quá. Phấn dùng màu mauve trộn với ocre N 1, má hồng đánh lên

gò má và đánh rất ít, áo bận màu gris, beige, và bất cứ màu gì lợt. Chớ bao giờ bận hàng có dọc. Dùng lait de concombres có lợi cho da. Không muốn đánh phấn thì dùng lait d'amande hòa với eau de rose bôi lên mặt.

Bà Hoàng-mạnh-Khuê. — Đã gửi mỹ phẩm —

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

QUE
HIEN

36, HÀNG BỒ — HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giày và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quế-Hiên

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-Điện)

Tel: 1230

Tìm bạn hợp tác

Cần 2 bạn gái đứng-dẫn
lịch-sự, thích hoạt-động thao
giao thiệp bằng tiếng Pháp,
nếu biết tiếng Anh, tiếng Nhật
và biết đánh máy càng hay.
Địa-vị rất chắc chắn, tương
lai tốt đẹp.

Hỏi C.I.P.I.C. 72, Rue Wiéle
Hanoi Tél. 1678-

Guồng Nữ ái quốc

tiếp theo trang 9

kinh thành, đến ngụ tại một khách sạn phố Vieux Augustins. Vừa tới nơi, Charlotte đi dò ngay xem ngày nào và giờ nào Marat tới họp ở Quốc-gia Hội nghị Pháp, vì nàng muốn giết Marat trước mặt các bạn bạn. Nhưng nàng hơi thất vọng, vì ít lâu nay Marat ốm phải nghỉ ở nhà, và c'ỉ viết báo hồ hào đồng đảng thi hành chính sách khủng bố. Nhưng dù sao mặc dầu, thế nào Charlotte cũng phải thi hành ý định: Ngày 12 tháng 7 năm 1793 nàng đi dò xem Marat ở đâu, và trông thấy cô thiếu-nữ xinh tươi dạo chơi các phố không ai dám ngờ rằng cô sắp giết người và rắp tâm hạ sinh cho tổ quốc. Ngày 13, biết rằng Marat ở số nhà 30 phố Cordeliers; nàng tới nhà hàng Palais Egalité mua một con dao to giấu giao trong mình rồi lại thẳng nơi Marat ở. Lúc đó là buổi sáng, nàng hi-vọng kết quả ngay tính-mệnh tay lành tự ghê gớm của đảng Montagnard, nhưng giết Marat đâu có dễ thế. Tuy hân là người khát máu tuy hân có trái tim sắt đá, cũng có một người đàn bà đem lòng yêu và tận tâm với hân: Simone Evrard. Không những Simone ở liền cạnh Marat, nàng lại còn đem một người chị em là Catherine đến ở đấy nữa, để trông nom cho Marat và che trở cho y. Vốn là người rất tinh khôn, Simone thấy ai đến thăm Marat cũng ra tiếp trước, để dò xem khách đến chơi là bạn hay là kẻ thù. Vì thế, lúc Charlotte tới gọi cửa, chính Simone ra mở cửa, và linh tính như báo cho biết trước, Simone từ chối không cho Charlotte vào. Tức giận nhưng không tuyệt vọng, Charlotte về nhà viết ngay cho Marat một bức thư xin giáp mặt để tố cáo hành-vi của những nhà chính-trị phản đối hân ở Caen, rồi 7 giờ rưỡi tối hôm đó nàng lại tới ngay nhà Marat. Cũng như buổi sáng Simone không cho nàng vào, nhưng nàng nói to để cho Marat ở trong nhà nghe tiếng. Quả nhiên Marat thấy nói người khách là cô gái tỉnh Caen liền truyền lệnh cho vào, biết đâu

rằng chính mình đã đến ngày tận-số. Hân tiếp khách trong buồng tắm; vì từ ít lâu nay bệnh hân bắt ngấm mình trong nước thuốc gần suốt ngày. Trông hân thật khiếp: đầu quấn cái khăn vải đỏ; mặt mũi sần sùi, hai con mắt nẩy lửa, nhưng Charlotte vẫn bình tĩnh tiến lại gần để nói cho hân rõ tên những người hiện nay ở Caen đang vận động đánh đổ hân. Sau khi ghi lấy tên các kẻ thù, Marat vừa sung sướng nói: « Chúng nó sẽ lên máy chém cả! » thì nhanh như cắt, Charlotte đã rút giao nhẩy tới thẳng cánh đâm chùng giữa ngực. Nhất giao đâm mạnh quá, thấu suốt qua phổi và tim, nên Marat chỉ kêu được: « Cứu ta với », rồi tắt thở.

Nghe tiếng kêu, Simone, Catherine và mọi người trong nhà chạy đến, nhưng cũng như Simone mọi người chạy đến lo cứu chữa cho Marat chứ không ai nghĩ đến bắt hung thủ. Lúc đó, Charlotte rất có thể lên ra cửa thoát ra ngoài, nhưng nghĩ rằng nàng mà thoát thân thì chưa biết bao nhiêu người sẽ chết oan, nên nàng không trốn.

Khi nhà chuyên-trách đến bắt nàng, người ta tìm trong người nàng thấy một chiếc đồng-hồ, 25 đồng tiền vàng, 140 đồng phật-lãng giấy, một cái chìa khóa và—cầm-động biết bao—một cái dê để khâu! Cái dê bé nhỏ đó chứng-tục rằng, tuy là nhà nữ-ái-quốc,

Charlotte vẫn không quên kim chỉ và may.

10 giờ tối hôm ấy, Nàng bị hạ ngục; trong nhà giam Charlotte vẫn bình-tĩnh như thường.

Trong khi chờ đợi cuộc thăm-vấn, nàng viết hai bức thư, một bức xin lỗi cha, một bức gửi cho người bạn trong có câu: « Tôi chỉ ước mong nước nhà được hưởng thái-bình; hạnh phúc của Tổ-quốc là hạnh-phúc của tôi đó ».

Ngày 16 tháng 7, người ta đem nàng ra Tòa-án Cách-mệnh. Quan tòa hỏi:

— Cô có muốn nói gì để bào-chữa cho mình không?

— Không. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi đã đạt được mục-dịch.

— Ai đã làm cho cô thù ghét Marat đến thế?

— Tôi không cần đến người khác thù ghét Marat. Một mình tôi thù ghét hân cũng đủ rồi.

— Nhưng ai đã sai cô giết hân?

— Không ai sai tôi cả. Nếu không tự ý mình thì hành-động có kết-quả tốt sao được.

Và cuộc dự-thăm cứ thế kéo dài: sau lời buộc tội ngẫu-ngủ, rõ ràng, gât gao của Quan tòa, là những câu trả lời nhẹ nhàng, rắn rỏi táo bạo của Charlotte. Khi nghe tòa tuyên-án tử-hình, nàng vẫn giữ nguyên thái độ lạnh-lùng và trơ-nghiêm. Rồi ngay chiều hôm đó, dưới một bầu trời quang-đăng, trước những tia sáng huy hoàng của vòng Thái dương sắp lặn, Charlotte Corday lộng lẫy trong chiếc áo đỏ điểm-viên bước lên đoạn-đầu-đài. CÊ KHUÊ-HUÔNG

NẮNG HÈ

Các Bà các Cô đã có

NÓN

THANH-QUAN

ĐẸP, NHẪ, BỀN,
MÁT VÀ TIỆN-LỢI

THỜI ĐẤT ĐỎ

Các Bà các Cô đã có

VÍ

HỒNG - ĐIỆP

Tốt như ví da, mà
giá chưa bằng nửa!

(Kiểu và nhãn-hiệu đã trình Tòa Án Hanoi)

Mme ĐÔNG-TRANG

11, Phố Gia-Long — Hanoi

Chế-tạo và phát-hành

Cần nhiều Đại-lý khắp Đông-Dương

Một cái bàn trang điểm rất rẻ tiền

KHI trong nhà đã đủ đồ đạc thiết dụng, món đồ mà bạn đàn bà chúng ta ao ước nhất có lẽ là một cái bàn trang điểm. Nhưng bây giờ các đồ đạc bằng gỗ, mua, đóng rất đắt tiền. Một cái bàn trang điểm dùng được, đủ gương soi phải tới bạc trăm. Mà nhiều khi sẵn tiền mua, đóng cũng chưa chắc đã được món đồ đẹp mắt. Cái khéo léo, cái ý nhị không phải cứ giàu sang đã có được, nhưng nếu khéo léo và ý nhị thì với rất ít tiền các bạn cũng có thể có được những đồ đạc đẹp dễ. Chúng ta nên nhậu dịp đang thiếu cái bàn trang điểm, thử cái khéo léo của chúng ta xem sao? Luôn tiện chúng ta còn tổ cái nét cần-kiệm rất thích hợp với thời buổi này nữa.

Dưới đây chúng tôi xin công hiến các bạn một kiểu bàn trang điểm rất giản dị, tốn rất ít công, chỉ một công thợ có thể làm xong được.

Nhà có những đồ đạc cũ không dùng đến, gỗ còn tốt, chớ bỏ làm củi mà hoài. Bạn gọi thợ mộc đóng cho hai cái tủ theo kiểu trong hình. Nếu nhà có sẵn hai cái tủ để đầu giường (table de nuit) bỏ thừa cũng tiện, hai đầu tủ nối liền với nhau bằng một miếng ván. Gỗ bào lại cho nhẵn và mới, vì

là gỗ tạp bạn không nên đánh vernis tampon, nên mua sơn mà sơn. Sơn trợn màu hồng hoặc màu xanh non trông rất đẹp. Kê sát vào tường, treo lên tường ngay giữa chiếc bàn một tấm gương không cần to lắm. Chỗ dưới tấm ván dựng giấy dếp bạn che đi bằng một thứ vải màu khác với màu sơn bàn như sơn màu hồng thì che vải màu đen.

Còn cái ghế, nhà sẵn ghế đầu tròn bạn chỉ việc tiện bớt chân rồi làm một cái đệm bằng vải có rên rủ xuống sát đất, màu vải đồng màu với vải che bàn.

Thế là bạn đã có một cái bàn trang điểm đẹp, màu sơn màu vải khéo trợn làm tươi trẻ hẳn được căn buồng. **DUYÊN-HÀ**

THƯ TÍN

Đã nhận được Mandats của quý vị kể dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Cô Lâm song Mai (Bắc-liên) cô Mộng-Lan và cô Lê-Thủy (Tĩnh-túc) bà Trần ngọc Liên (Qui-nhơn) ông Nguyễn-Quát và K. O. Thanh-Tao (Viên) ông Lê văn Giàu (Thủ đầu một) cô Tươi (Phnom penh) bà Nguyễn văn Nghi (Đại-ngãi) bà Hội-Mời (Tĩnh-bình) cô Ngô thị Hoai và bà Giao Hồ (Đáp-cầu) ông Lê đình Bắc (Quảng-ngãi) bà Hùng-Lương (Tuy-hòa) Joséphine Hường (Phan-thiết) ông Lê văn Chính (Huế) cô Hồng Vân (Dalat) bà Nguyễn văn Lễ (Mỹ-thọ) bà Lương đình Nien (Bắc-Liên) cô Nguyễn thị Muôn (Phủ-tu) cô Bạch-Yến (Faifoo) bà Nguyễn hiệu Lê (Saigon) ông Nguyễn xuân Quế (Huế) cô Nguyễn thị Phát (Thủ đầu một) maison Hạc-Thành (Thanh-hóa) bà giáo Minh (Kiến-an) ông Hoàng văn Hậu (Hongay) cô Kiên (Viên) cô Thủy-Niệm (Thất Khê) bà Phạm phú Hoàng (Tuy-hòa) bà Nguyễn văn Thiet (Saigon) Librairie Hương-Giang (Huế) ông Khánh-Đắc (Bắc-ninh) bà Toàn (Ninh-binh) bà Hoàng mạnh Khuê (Bắc-kại) bà (âm, bà Bảo cô Anh-Thu và cô Bạch-Tuyết (Thanh-hóa) cô Phùng hiền Kỳ (Cao-băng) cô Dương thị Thủy (Thái-bình) ông Nguyễn văn Biệt (Barja) bà Đỗ-Vân (Lạc-quần) Librairie Văn-Hải (Hưng-yên) ông Nam-Tân (Hải-phòng) Librairie Văn-Thanh (Tourane) cô Kim-Hương (Tây-ninh) cô Phạm thị Lựu (Quảng-ngãi) bà Hiền (Sông-cầu).

Còn nữa

VINH - THINH

NGUYEN-TRONG-DAI

PROPRIÉTAIRE

Ameublement moderne

En bois de lât, gụ, et Pémou

38, RUE ALBERT POUYANNE

HANOI

Succursale :

Maison VINH - LONG

Rue Ai-Mo - TONG - SONTAY

Chuyên Riêng

(Tiếp theo trang 2)

lấy người anh lúc này chỉ có lợi mà thôi. Muốn gần cô T. luôn, dễ lắm, thúc bà mẹ ông hỏi, cưới liền tay đi, đã chồng được xum họp mà khi đã có người anh định phá ngang, thì xong đám cưới sớm ngày nào hay ngày ấy, đừng để cho người anh có thì giờ ngấm trở cuộc hôn nhân.

HỎI.— Làm thế nào để trở nên một người lanh lẹn thông minh và sắc sảo? Tôi đã nhón mà rất ngu dại, nhiều khi nói xong mới biết là dại, làm xong mới biết là ngu, lại phải cái tính hay quên.

ĐỖ QUYẾN HANOI

TRẢ LỜI.— Thông minh lanh lẹn sắc sảo là tự trời bẩm sinh, chứ không dạy mà có được. Tuy vậy, những thiên bẩm đó cũng vẫn phải cần đến sự giáo dục, đào luyện thì mới tỏ rạng, chẳng khác nào ngọc có mài có rửa, vàng có lọc trong quặng ra thì mới dùng được. Nói rằng thông minh sắc sảo, lanh lẹn là thiên bẩm song không phải trời cho kẻ có, người không đâu. Đã là người thì ai cũng có thông minh có sắc sảo chỉ vì không biết dùng đến thôi, không gặp những trường hợp kích thích nên những thiên bẩm đó cũng giống như con dao bỏ sót mòn, rỉ đi.

Cô đã nhận thấy cô thường làm điều ngu, dại, đó là cô có óc thông

TRẢ LỜI

Ngô-nghinh

1.) cho ly-dị. 2) không
3) cho. 4) cho. 5) không
6) không. 7) cho. 8.)
không. 9) không 10) cho

minh đấy chứ! Kẻ ngu thật sự ngu là khi nào ngu mà cứ tưởng không kia; Người sớm tự biết bệnh, mình tự chữa cho mình dễ lắm, nhiều khi chẳng cần đến thầy lang đâu. Bây giờ cô trước khi nói câu gì làm việc gì cô hãy đo suy nghĩ cho kỹ càng đã. Uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói, tính trong bụng bảy lần rồi hãy làm, sẽ tránh được nhiều sự hối hận, đại dột.

Còn muốn lanh lẹn muốn sắc sảo cô hãy chú ý nhận xét mọi việc quanh mình, chăm làm, gặp việc gì cũng làm, tay sẽ nhanh, sẽ khéo. Còn về thông minh nếu có kém thì thay cái thông minh bằng sự cần cù còn ích lợi đáng quý bằng vạn sự thông minh bá láp.

HỎI.— Chồng tôi chết đi, không để lại của cải gì cả. Khi còn sống chồng tôi phụ rầy tôi ở luôn với vợ lẽ, Người nay được ba con trai, ăn ở với tôi không ra gì Tôi chỉ được một con gái nay đã lớn, mẹ con tôi buồn ban làm ăn riêng gây được chút vốn liếng. Giờ vợ lẽ tôi tỏ lòng oán hận nhờ người nói với tôi cho về ở chung, tôi rất thương các đứa con riêng của chồng tôi muốn gây dựng cho chúng, song đối với người vợ lẽ tôi vẫn thù ghét vì nó nham hiểm lắm, tôi chỉ e nó dấu một định tâm gì. Họ hàng chồng tôi đều khuyên tôi cho mẹ con nó về kéo dề bỏ vợ lẽ bé. Tôi nên xử trí thế nào?

ĐÌNH

T. L.— Nếu không tin được ở lòng hối hận thật tâm của người vợ lẽ tôi tôi cũng nghĩ như bà rằng người vợ lẽ muốn về ở với bà là nhằm vào hai mối lợi. Mối lợi gần: được chỗ đang thân ngay tức khắc. Mối lợi xa: bà làm ăn có bề thế, lại không có con gái, chắc sau này lũ con của người vợ lẽ sẽ được hưởng cái lộc của bà.

Người vợ lẽ có nghĩ thế mà chắc

Trả lời Pháp-luật

ÔI LÂM PHỤC TƯỜNG.— Trả vịnh.— Theo nghị định ngày 13 mai của quan toàn quyền ông có quyền bớt tiền nhà. Ông chỉ phải trả theo giá 35\$00 thêm lên 15% thôi. Nếu họ không nghe ông đàm đơn kiện tại tòa án quý tỉnh.

là nghĩ thế thì cũng là sự thương không phải đáng khinh. Làm mẹ ai không lo gây dựng cho con, làm người ai không mưu sự yên thân? Nếu chỉ vì những định ý khôn ngoan đó mà người vợ lẽ xin về thì bà chẳng nên nệ lượng cướp chuyê no làm gì, nên cho về làm. Chỉ e người vợ lẽ vốn nham hiểm, về ở với bà lại mưu tính những sự khuất tất khác chăng? Song có người, có ta, mới đầu cho về, bà nên luôn luôn phòng bị đề độ ý-tình đã. Thấy không khác ý, bà sẽ lấy đại lượng mà ở cho họ khiếp phục, cho lũ con thân mến. Thì rồi cái càn của mẹ già con vẹt của bà mới êm thấm được.

CÔ CẦM THÚY Mối tình của H không đủ cho cô tin, vả lại cô cũng nhận rằng cô không yêu H mấy, thế thì cô nên lấy cái người mẹ đã lựa chọn là hơn.

THU LINH

CÙNG BÀ B. T. TUYẾT

Vì coi lời hỏi « chuyện riêng » của bà, nên một độc giả có gửi cho chúng tôi một số tiền và một lá thư để tặng bà. Vậy bà cho biết rõ địa chỉ để chúng tôi tiện việc chuyển giao tới tay bà những thứ đó.

T. B. Đ. B.

DOCTEUR HY

91, Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA-LIẾU BỆNH ĐAN-BÀ

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tâm ngộ thường!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục linh đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều

Chỉ uống một liều,

Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời nước nhất ở Đông-Dương, phươn thuốc ho lao
hơn máu hay o đàm
là phươn thuốc gia truyền cụ Trinh Hải-Long (nội tể ông đốc-
học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CÙNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat
ông :

TRINH VĂN HẢO

110, Rue des Vasseigne — Tânninh — Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MÃ HÀNG TƠ LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, luster (dù) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ lên
giá rất hạ. Các bà chị sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để
biết công-nghệ dệt ở Hà-dong đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất bán-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

THUỐC NHẬT

MÊN H

CHI MẪU

Chữa bệnh đàn bà

Thuốc « Mên chi mẫu »
của Nhật, dù người khiếp
sợ sự uống thuốc đến đâu,
dùng cũng được hài lòng.
Thuốc chuyên chữa những
bệnh ở đàn bà :

« Kinh hành không đúng
ngày, lúc hành kinh đau
bụng, kinh bế, các chứng
hư lạnh, thiếu huyết băng
lậu, rức đầu, chóng mặt.
Các bệnh ở tử cung như
sích-bạch-đái-hạ, màng tử-
cung nóng, hoặc trong tử
cung rỗng rỗng và xung đau.
Các bệnh không thai dục,
tiểu sản, sinh sản khó, tha)
tiền sản hậu, gầy yếu, vàng
da, điều là thuốc chuyên
môn.

Đàn bà ho lao, hoặc ho
sản hậu điều có thu
Nhật riêng để dùng.

HỎI MUA TẠI :

Phòng thuốc

Chữa Phổi

5 HÀNG BÈ (R. DE AULX)
HANOI TEL. 1630

1 Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân
Cần nhiều Đại lý

BAO THANH - NGHI

(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các
văn-gia luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, họa-sĩ, nhạc-sĩ
TRONG SỐ 1er JUILLET CÓ NHỮNG BÀI :

Những nền móng của một nước xây
dựng về giáo dục

Luật thuê nhà theo sắc lệnh 13 Mái 1942

Ngĩa-xương

Dịch thuật danh văn ngoại quốc « Nghệ-
thuật và kinh nghiệm » của E. Jalenx

Diệu Anh

Trường thể dục Phau-Thiết (bài nổi)

Địa vị Khổng-tử trong nho giáo

Lược khảo liên thuyết tầu

Thái bình đương và Đông-Dương từ

Septembre 1939

Độc sách mới

Bác, truyện ngắn

Một nền âm nhạc Việt Nam

Đinh gia Trinh

Đặng thời Mai

Trần văn Giáp

Tân Phong

Lê huy Văn

Bùi Hiền

Vũ-dinh-Hồ

MỘT GU'ONG BIẾT YÊU GIA-ĐÌNH

Nếu ngài biết yêu gia đình của ngài
Thì bao giờ ngài cũng nên có sẵn :

1.) THUỐC PHÒNG TÍCH

2.) THUỐC LỖ

HIỆU

CON

CHIM

Vu - Đình - Tân

178, LACH-TRAY HAIPHONG (Tổng phát hành)

PHẦY BỤI TRẦN

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám cửa kính tủ kính lem nhem luốc nhuốc, ấy là cái biểu hiện của nhà chủ sắp sửa sửa ra những cuộc bụi trần như chơi bời, biếng nhác, nhàn nhõ, hàng họ ế ăn hoặc nội trợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay : BLANC d'ANNAM là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính cửa kính, cốc đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lã giấy phơi được nắng già sẽ trắng như tuyết và có hai cái đặc điểm : Khi cầm mũ đội lên đầu không gây ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác ; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra hết bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phơi ra sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam tứ tiện. Có bán tại các đại lý RƯỢU CHỒI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phòng nặng 100grammes giá 0p10. Các đại lý các tỉnh, hỏi An-II 13 - Rue du Culture - Hanoi

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên luôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy. Thứ nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cửu-long em đã uống vào,
Đường Xa Sức gái,
Trai nào dám đường?
Rõ mắt phi thường

TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KY, LÊO BẮC TRUNG-KY
CÓ BÁN THUỐC VAN-BẢO DANH TIẾNG CHỮA BỆNH LIỆT-DƯƠNG. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm tình xuân ở những người bất lực. Thờ cho đàn ông, đàn bà khác nhau